

KAPITOLA 1

1 Ree se zeptala Jeanette, jestli někdy pozorovala čtverec světla, které k nim padalo oknem. Jeanette řekla, že ne. Ree byla na horní palandě, Jeanette dole. Obě čekaly, až se budou odemykat cely na snídani. Bylo další ráno.

Zdálo se, že Jeanettina spoluvězenkyně má ten čtverec prostudovaný. Ree vysvětlovala, že čtverec se objeví na zdi naproti oknu, pak se sune dolů, stále níž, potom se sklouzne po desce stolu a nakonec se dostane na podlahu. Jak teď Jeanette sama vidí, je přímo uprostřed podlahy a krásně září.

„Ree,“ řekla Jeanette. „Mě prostě nemůže zajímat nějakej čtverec světla.“

„A já říkám, že tě nemůže *nezajímat* čtverec světla!“ Ree vydala hýkavý zvuk, kterým vyjadřovala pobavení.

Jeanette odpověděla: „Tak jo. Ať to sakra znamená, co chce,“ a spoluvězenkyně zahýkala ještě víc.

Ree byla fajn, ale byla jako batole, tak strašně nesnášela ticho. Zavřeli ji za úvěrový podvod, padělání a držení drog za účelem prodeje. Nic z toho pořádně neuměla, což ji přivedlo sem.

Jeanette zavřeli za zabití. O jedné zimní noci v roce 2005 bodla svého manžela Damiana šroubovákem do slabin a on, protože byl sjetej, prostě zůstal sedět v křesle a vykrvácel. Ona byla samozřejmě sjetá taky.

„Sledovala jsem hodiny,“ pokračovala Ree. „Stopovala jsem to. Tomu světlu trvalo dvaadvacet minut, než se přesunulo od okna tamhle na podlahu.“

„Měla bys zavolat do knihy rekordů *Guinness*,“ řekla Jeanette.

„Včera v noci se mi zdálo, že jím čokoládový dort s Michelle Obamou a že se naštvala: ‚Budeš z toho tlustá, Ree!‘ Ale ona ten dort jedla

taky.“ Ree hýkla. „Ne, nezdálo se mi to. Vymyslela jsem si to. Ve skutečnosti se mi zdálo o jedné mojí učitelce. Pořád mi vykládala, že nejsem ve správný třídě, a já jí pořád vykládala, že jsem ve správný třídě, a ona na to, že teda jo, a pak chvíli učila a zase mi řekla, že nejsem ve správný učebně, a já řekla, že ne, že jsem ve správný učebně, a tak pořád dokola. Jak u blbejch. Co se zdálo tobě, Jeanette?“

„No...“ Jeanette se snažila rozpomenout, ale nešlo jí to. Nové léky jí zřejmě prohloubily spaní. Předtím občas mívala noční můry o Damianovi. Obvykle vypadal jako tehdy druhý den ráno, kdy byl mrtvý a kůži měl promodralou, jako by byl politý inkoustem.

Jeanette se ptala doktora Norcrosse, jestli ty sny podle něho mají něco společného s pocitem viny. Doktor se na ni zahleděl takovým tím pohledem, který říkal: „To myslíš sakra vážně?“, který ji obvykle přiváděl k šílenství, ale opanovala se, a on se jí pak zeptal, jestli podle jejího názoru mají králíci měkké uši. Jo, jasný. Chápu. Každopádně se Jeanette po těch snech nestýskalo.

„Promiň, Ree, nic nevím. Jestli se mi něco zdálo, je to pryč.“

Někde na chodbě v prvním patře v křídle B dusaly po betonu boty: dozorkyně na poslední chvíli něco kontrolovala, než se dveře otevrou.

Jeanette zavřela oči. Vymyslela si sen. V něm byla z vězení zřícenina. Bujná vegetace porůstala prastaré zdi cely a propouštěla dovnitř jarní vítr. Strop, ohlodaný zubem času, byl propadlý a zůstal z něj jen převis. Po hromadě staré suti přeběhlo několik drobných ještěrek. Ve vzduchu poletovali motýli. Ve zbytcích cely se vznášela sytá vůně země a listí. Na Bobbyho, který stál u díry do zdi vedle ní a nahlížel dovnitř, to udělalo dojem. Jeho máma byla archeolog. Tohle místo objevila ona.

„Myslíš, že tě vezmou do televizní soutěže, když máš záznam v rejstříku?“

Vidina se rozpadla. Jeanette zasténala. No, bylo to pěkné, dokud to trvalo. Život na prášcích byl rozhodně lepší. Dokázala si najít klidné, vlídné místo. To se musí doktorovi nechat – chemií k lepšímu životu. Jeanette znovu otevřela oči.

Ree na ni civěla. Vězení celkem za moc nestojí, ale pro holku jako Ree je uvnitř možná bezpečněji. Venku by nejspíš vběhla někomu pod auto. Nebo by prodala fet feťákovi, který vůbec nevypadá jako feťák. Což přesně udělala.

„Co je?“ zeptala se Ree.

„Nic. Zrovna jsem byla v ráji, nic víc, a ta tvoje užvaněná huba ho rozbila.“

„Cože?“

„Ale nic. Poslouchej, podle mě by měla být nějaká televizní soutěž, kde můžou vystupovat jenom ti, co *mají* záznam v rejstříku. Mohlo by se to jmenovat *Kdo víc lže, ten vyhraje*.“

„To se mi moc líbí! Jak by se to hrálo?“

Jeanette se posadila, zívla a pokrčila rameny. „Budu o tom muset přemýšlet. Vypracovat pravidla, víš.“

Jejich příbytek byl stejný, jako vždycky byl a vždycky bude, svět bez konce, amen. Cela tři metry dlouhá, od pryčien ke dveřím čtyři kroky. Zdi byly z hladkého betonu barvy ovesné kaše. Na jediném místě, kde to měly povoleno, visely zkroucené fotky a pohlednice přilepené hručkami zelené lepivé modelíny (málokoho to zajímalo). U jedné zdi stál malý kovový stolek a u protější zdi nízká kovová skříňka s policemi. Nalevo od dveří byl ocelový záchod, na který si musely předřepnout, a obě se při tom dívaly jinam, aby měly aspoň trochu pocit soukromí. Dveře do cely měly v úrovni očí okénko s dvojitým sklem a byl z něj výhled na kousek chodby, která se táhla křídlem B. Každý kousek a předmět uvnitř cely byl prosycený všeprostopupujícími vězeňskými oděry potu, plísně a lyzolu.

Jeanette si proti své vůli nakonec všimla osvětleného čtverce mezi lůžky. Byl skoro u dveří – ale dál se nedostane, co? Pokud by bachařka nestrčila klíč do zámku nebo celu neotevřela z centrální Budky, byl tu uvězněný stejně jako ony.

„A kdo by to moderoval?“ zeptala se Ree. „Každá televizní soutěž potřebuje moderátora. A jaký budou ceny? Ceny musejí být dobrý. Podrobnosti! Musíme vyřešit všechny podrobnosti, Jeanette.“

Ree si podpírala hlavu, dívala se na Jeanette a při tom si namotávala na prst pevné odbarvené kudrny. Nahoře na čele měla kus zjizvené tkáňe, která připomínala otisk grilovací mřížky, tři hluboké souběžné linie. Jeanette sice nevěděla, co tu jizvu způsobilo, ale domyslela si, *kdo* ji způsobil: muž. Možná její otec, možná bratr, možná přítel, možná chlápek, kterého předtím nikdy neviděla a už ani neuvidí. Vězenkyně doolinské věznice v životě moc nevyhrávaly, velmi mírně řečeno. Zato měly spoustu zážitků s darebáky.

Co se dalo dělat? Mohly jste se litovat. Mohly jste se nenávidět nebo nenávidět všechny ostatní. Mohly jste se sjet čicháním čisticích prostředků.

Mohly jste dělat, co jste chtěly (v rámci nepochybně omezených možností), ale situaci by to nezměnilo. Velkým blýskavým kolem Štěstěny si budete moci zase zatočit až při dalším projednávání žádosti o podmínečné propuštění. Jeanette do toho chtěla vložit všechnu energii, až její chvíle přijde. Musela myslet na syna.

Dunivě to bouchlo, když dozorkyně v Budce otevřela dvaasedesát zámků. Bylo půl sedmé ráno, všichni z cely ven, bude se počítat.

„Nevím, Ree. Přemýšlej o tom,“ řekla Jeanette, „já o tom taky budu přemýšlet a potom si vyměníme poznámky.“ Přehodila nohy přes pelest a vstala.

2 Několik mil od věznice, na terase u domu Norcrossových, sbíral Anton z hladiny bazénu mrtvý hmyz. Bazén daroval dr. Clinton Norcross své manželce Lile k desátému výročí. Při pohledu na Antona si Clint často kladl otázku, zda byl takový dar moudrý. Dnes ráno nastala opět taková chvíle.

Anton byl do půl těla nahý, a to ze dvou dobrých důvodů. Zaprvé dnes bude horko. Zadruhé měl břicho pevné jako skála. Byl svalnatý, tenhle Anton přes bazény. Vypadal jako hřebec z obálky románu pro ženy. Kdybyste chtěli střelit Antona do břicha, museli byste mířit zešikma, abyste neschytali odraženou kulku. Co jedl? Hromady čistého proteinu? Jak posiloval? Čištěním Augiášových chlévů?

Anton zvedl hlavu a usmál se zpod lesklých ploch svých wayfarek. Volnou rukou zamával na Clinta, který se díval z okna koupelny v patře.

„Ježíšikriste, chlape,“ zamumlal Clint pro sebe. Zamával také. „Měj slitováním.“

Clint ukročil od okna. V zrcadle na zavřených dveřích koupelny se objevil osmačtyřicetiletý běloch s titulem bakalář humanitních věd z Cornellu, s doktorátem medicíny z Newyorské univerzity, s mírnými špeky z Grand Mochas ve Starbucksu. Jeho prošedivělý vous ani tak nepřipomínal mužného dřevorubce, jako spíš zanedbané strnisko námořního kapitána s jednou nohou.

Že by věk a ochabující tělo mělo být nějaké překvapení, to Clintovi připadalo jako ironie. Nikdy neměl velkou trpělivost s mužskou marnivostí, zvláště s její variantou středního věku, a přibývající profesní zkuše-

nosti, když už nic jiného, tento konkrétní doutnák zkrátily ještě víc. Vlastně to, co Clint považoval za velký bod obratu ve své lékařské kariéře, se stalo už před osmnácti lety, v roce 1999, kdy k němu jako mladému doktorovi přišel potenciální pacient Paul Montpelier s „krizí sexuálních ambicí“.

Clint se Montpeliera zeptal: „Když říkáte ‚sexuální ambice‘, co tím myslíte?“ Ambiciózní lidé touží po povýšení. Dost dobře se nemůžete stát viceprezidentem sexu. Byl to podivný eufemismus.

„Myslím tím...“ Zdálo se, že Montpelier zvažuje různé charakteristiky. Odkáshal si a rozhodl se: „Ještě to chci dělat. Ještě se do toho chci pouštět.“

Clint řekl: „To nevypadá nezvykle ambiciózně. Vypadá to normálně.“

Clint právě dokončil odbornou stáž a svaly měl ještě pevné, byl teprve druhý den v ordinaci a Montpelier byl jeho druhý pacient.

(Jeho první pacientkou byla teenagerka trpící úzkostí kvůli přihláškám na vysokou. Docela rychle se však ukázalo, že to děvče získalo v testu SAT 1570 bodů. Clint poukázal na to, že je to výtečný výsledek, a tudíž není nutná žádná léčba ani další sezení. *Vyléčená!* načmáral dolů na žlutý blok, do kterého si psal poznámky.)

Paul Montpelier, usazený v koženkovém křesle naproti Clintovi, měl toho dne na sobě bílou pletenou vestu a kalhoty se záševky. Seděl schoulený s kotníkem opřeným o koleno a při řeči měl ruku zaháknutou za lakýrku. Clint ho viděl parkovat zářivě červený sporták na parkovišti před nízkou kancelářskou budovou. Koupit si takové auto mohl díky práci vysoko v potravinovém řetězci uhelného průmyslu, ale jeho protáhlý, ztrhaný obličej Clintovi připomněl Rafany, kteří ve starých komiksech trápívali strýčka Skrblíka.

„Moje žena říká – no, ne tolika slovy, ale význam je jasný. Ten, hm, *podtext*. Chce, abych se toho vzdal. Abych se vzdal svých sexuálních ambicí.“ Trhl bradou vzhůru.

Clint sledoval jeho pohled. Na stropě se otáčel větrák. Pokud Montpelier poslal svoje sexuální ambice tam, dočkají se zkrrounutí.

„Tak se na to podíváme, Paule. Kdy se vlastně tohle téma mezi vámi a manželkou objevilo? Kdy to začalo?“

„Měl jsem bokovku. Ten incident to urychlil. A Rhoda – moje manželka – mě vykopla z domu! Vysvětloval jsem jí, že tu nejde o ni, že jde o – o to, že mám potřeby, víte? Chlapi mají potřeby, kterým ženské často

nerozumí.“ Montpelier potřásl hlavou. Frustrovaně sykl. „Nechci se rozvádět! Mám někde v sobě pocit, že to ona se s tím musí naučit žít. I se mnou.“

Ten muž byl opravdu smutný a zoufalý a Clint si dokázal představit, jakou bolest mu působí náhlé vysídlení – žít na kufru, obědvat sám někde v bistru řídkou omeletu. Nebyla to klinická deprese, ale bylo to závažné, a zasloužilo si to respekt a péči, i když si tu situaci zřejmě způsobil sám.

Montpelier se naklonil přes svoje rostoucí břicho. „Budme upřímní. Táhne mi na padesát, doktore Norcrossi. Moje nejlepší časy se sexem už jsou pryč. Vzdal jsem se jich kvůli ní. *Odevzdal* jsem jí je. Přebaloval jsem mimina. Jezdil jsem na všechny ty zápasy a soutěže a spořil na školné. Co se týče manželství, vyhověl jsem veškerým požadavkům. Tak proč bychom se v tomhle nemohli nějak dohodnout? Proč z toho musí být tak strašný rozvrat?“

Clint neodpověděl, jen čekal.

„Minulý týden jsem byl u Mirandy. To je ta žena, se kterou spím. Dělalí jsme to v kuchyni. Dělalí jsme to v ložnici. Ve sprše se nám to skoro podařilo potřetí. Byl jsem šťastný jako blecha! Endorfiny! A pak jsem jel domů a měli jsme příjemnou rodinnou večeři, hráli jsme scrabble a všichni se taky cítili skvěle! V čem je problém? Je to *umělý* problém, to si myslím já. Proč nemůžu mít trochu svobody? Copak toho chci tolik? Je to tak hrozné?“

Několik vteřin nikdo nepromluvil. Montpelier upíral oči na Clinta. Clintovi se hlavou míhala a plavala správná slova jako pulci. Snadno by se dala chytit, ale on se stále držel zpátky.

Za jeho pacientem byla o stěnu opřená zarámovaná reprodukce od Hockneyho, kterou Clintovi dala Lila, aby „to tady bylo útulnější“. Měl v plánu si obraz později toho dne pověsit. Vedle obrazu ležela hromada napůl rozbalených krabic s lékařskými knihami.

Někdo musí tomuto muži pomoci, prolétlo mladému doktorovi hlavou, a měl by to udělat v nějaké příjemné, tiché místnosti, jako je tato. Ale měl by tím člověkem být MUDr. Clinton R. Norcross?

Koneckonců, pracoval opravdu tvrdě, aby se stal lékařem, a nepomáhaly mu žádné úspory na školné. Vyrostl v nelehkých podmínkách a všechno si platil sám, někdy víc než penězi. Aby to zvládl, udělal věci, o nichž manželce nikdy nevyprávěl, a ani to neměl v úmyslu. Dělal snad to všechno kvůli *tomuhle*? Aby ošetřoval sexuálně ambiciózního Paula Montpeliera?

Montpelierův široký obličej zvrásnil náznak omluvného výrazu. „A já. Tak do mě. Nejdou na to správně, co?“

„Vedete si dobře,“ řekl Clint a na dalších třicet minut vědomě odsunul pochybnosti stranou. Pořádně ten problém probrali, obraceli ho ze všech stran, diskutovali o rozdílu mezi touhou a potřebou, pohovořili o paní Montpelierové a jejích nudných (dle názoru pana Montpeliera) ložnicových preferencích. Dokonce se vydali překvapivě upřímnou odbočkou k první sexuální zkušenosti z raného dospívání Paula Montpeliera, kdy masturboval za pomoci čelistí plyšového krokodýla svého mladšího bratra.

Clint se v souladu se svými profesními povinnostmi Montpeliera zeptal, jestli někdy uvažoval o tom, že by si ublížil. (Ne.) Zajímalo ho, jak by se Montpelier cítil, kdyby se role obrátily? (Tvrdil, že by jí řekl, aby dělala, co potřebuje.) Kde se Montpelier vidí za pět let? (V tu chvíli se muž v bílé pletené vestě rozplakal.)

Na konci sezení Montpelier řekl, že už se těší na příště, a jakmile odešel, Clint zavolal telefonní službě. Nařídil, aby všechny jeho hovory přepojovala k psychiatrovi v Maylocku, což bylo vedlejší město. Operátorka se ho zeptala, na jak dlouho.

„Dokud peklo nezamrzne,“ odpověděl Clint. Z okna se díval, jak Montpelier se svým zářivě červeným sportovním autem couvá, vyjíždí z parkoviště a nadobro mizí.

Pak zavolal Lile.

„Zdravím, doktore Norcrossi.“ Pocit, který v něm její hlas vyvolával, byl přesně takový, jak lidé říkají – nebo by měli říkat: že se jim srdce rozepívalo. Zeptala se ho, jak se měl druhý den v práci.

„Stavil se u mě muž s nejzkreslenější představou o své osobě v celé Americe,“ odpověděl.

„Tak? Byl tam můj otec? Vsadím se, že ho ta Hockneyova reprodukce zmátla.“

Byla bystrá, jeho manželka, stejně bystrá jako vřelá a stejně tvrdá jako bystrá. Lila ho milovala, ale neustále ho vyváděla z míry. Clint si myslel, že to nejspíš potřebuje. Nejspíš to potřebuje většina mužů.

„Ha ha,“ udělal Clint. „Poslechni, ta práce ve vězení, o které ses zmiňovala. Od koho jsi o ní slyšela?“

Na vteřinu nebo dvě se rozhostilo ticho, během něhož manželka uvažovala o tom, co ta otázka znamená. Reagovala také otázkou: „Clinte, nepotřebuješ mi něco říct?“

Clinta ani nenapadlo, že by ji mohlo zklamat jeho rozhodnutí, že se vykašle na soukromou praxi a dá přednost státu. Byl si jistý, že zklamaná nebude.

Díky bohu za Lilu.

3 Aby mohl přiložit elektrický holicí strojek k šedivému strnisku pod nosem, musel Clint zkroutit obličej, takže vypadal jako Quasimodo. Z levé nosní dírky mu trčel sněhobílý chlup. Anton si mohl máchat činkami dle libosti, ale bílé chlupy v nose čekají na každého muže, stejně jako chlupy, které se objeví v uších. Clintovi se podařilo tenhle konkrétní zlikvidovat.

Nikdy neměl postavu jako Anton, ani v posledním ročníku na střední škole, kdy mu soud udělil nezávislost, a pak žil na vlastní pěst a závodně běhal. Clint býval šlachovitější, hubenější, s plochým, i když nevypracovaným břichem, jako jeho syn Jared. Pokud si pamatoval, Paul Montpelier byl oplácenější než ten chlap, kterého dnes ráno viděl Clint v zrcadle. Ale pořád se podobal víc jemu než tomu prvnímu. Kde mu byl konec, Paulu Montpelierovi? Vyřešil tu krizi? Nejspíš ano. Čas zhojí všechny rány. Čas taky samozřejmě dožene všechny ranaře, jak poznamenal jistý vtipálek.

Clintovy chutě zahnout manželce byly normální – tedy zdravé, zcela vědomé a založené na fantazii. Jeho situace, na rozdíl od Paula Montpeliera, nebyla žádná krize. Byl to normální život, jak ho chápal on: ohlédnutí na ulici za hezkou dívkou, instinktivní nenápadný pohled na ženu v minisukni vystupující z auta, téměř podvědomý záchvat chuti na některou modelku zdobící televizní soutěž *Správná cena*. Soudil, že je smutné a možná trochu komické, jak vás věk vleče stále dál od těla, které jste měl tak rád, a nechává jen staré instinkty (nikoli ambice, díky bohu), jako když se ve vzduchu vznáší vůně jídla, které jste dávno povečeřeli. Soudil všechny muže podle sebe? Ne. Byl členem stejného kmene, nic víc. To ženy byly skutečnou hádankou.

Clint se usmál na svůj odraz v zrcadle. Byl čistě oholený. Byl naživu. Byl skoro ve stejném věku, jako byl Paul Montpelier v roce 1999.

Oznámil zrcadlu: „Hele, Antone: naser si.“ To siláctví bylo falešné, ale aspoň se snažil.

Z ložnice za koupelnovými dveřmi k němu dolehlo klapnutí zámku, otvírání zásuvky a rána, když do ní Lila odložila pouzdro s pistolí, pak ji zavřela a znovu ji s cvaknutím zamkla. Uslyšel, jak si vzdychla a zívla.

Pro případ, že by už spala, se Clint beze slova oblékl, a místo aby si při obouvání sedl na postel, vzal boty do ruky, aby si je odnesl dolů.

Lila si odkašlala. „To nevádí. Ještě jsem vzhůru.“

Clint si nebyl jistý, jestli je to tak úplně pravda: stačila si jen rozepnout horní knoflík kalhot uniformy, než sebou plácla do postele. Dokonce si ani nezalezla pod deku.

„Určitě jsi vyčerpaná. Hned vypadnu. Na Hoře je všechno v pořádku?“

Včera večer poslala SMS, že na Horské odpočinkové silnici došlo k bouře – *Neponocuj*. Sice to nebylo nic neslýchaného, ale bylo to neobvyklé. Spolu s Jaredem si na terase ugrilovali steaky a hodili do sebe pár piv Anchor Steam.

„Utrhl se přívěš nákladáku. Firmy Pet-cosi. Ten obchodní řetězec? Převrátil se na bok, zatarasil celou silnici. Všude kočičí stelivo a žrádlo pro psy. Nakonec jsme to museli nechat všechno odhrnout buldozerem.“

„To vypadá na pořádný průšvih.“ Sklonil se a políbil ji na tvář. „Poslechni, nechceš ranní rozcvičku?“ Byl to okamžitý nápad a ihned ho rozveselil. Nemůžete tělu zabránit, aby se rozpadalo a tuhlo, ale bránit se můžete.

Lila otevřela pravé oko, v šeru pokoje se zataženými závěsy bylo světlo zelené. „Dnes ráno ne.“

„Jistěže ne.“ Clint se sklonil v domnění, že ho Lila políbí, ale jenom mu popřála pěkný den a požádala ho, aby Jaredovi připomněl, že má vynést smetí. Oko se zavřelo. Záblesk zelené... byl pryč.

4 Puch v kůlně byl skoro nesnesitelný.

Evie naskočila husí kůže a měla co dělat, aby se nepozvracela. Ten zápach byl směskou spálených chemikálií, starého dýmu z listí a zkaženého jídla.

Jednu můru měla ve vlasech, usazenou na kůži, kde konejšivě pulzovala. Evie dýchala co nejměleji a rozhlížela se.

Montovaný přístřešek byl zařízený pro vaření drog. Uprostřed byl plynový sporák napojený nažloutlými hadicemi k páru bílých plynových bomb. Na pultu u stěny byly tři tácy, džbány vody, otevřený balíček

zavíracích sáčků, zkumavky, kousky korku, bezpočet vyhořených zápa-
lek, skleněná šlukovka s očouzenou hlavičkou a džez napojený na hadici,
která se táhla ven pod síťovinou, již musela Evie odhrnout, než vstoupila.
Na podlaze se válely prázdné láhve a pomačkané plechovky. Chatrná
zahradní židle s logem Dale Earnhardt Jr. natištěným na opěradle. V ro-
hu schumlaná šedá kostkovaná košile.

Evie z košile vytřepala zatvrdliny a co nejvíc špíny a pak si ji natáhla.
Podolek jí spadl přes zadek a stehna. Až do nedávna patřil tento kus
oděvu nějakému čuněti. Skvrna ve tvaru státu Kalifornie táhnoucí se po
hrudníku dolů hlásila, že ta nechutná osoba měla ráda majonézu.

Dřepla si k bombám a vytrhla z nich nažloutlé hadice. Pak kohouty
na bombách s propanem pootočila o čtvrt palce.

Když byla znovu venku, zatáhla za sebou síťovinu ve vchodu a na chvíli
se zastavila, aby se zhluboka nadechla čerstvějšího vzduchu.

Asi o sto metrů dál stál na zpevněném náspu obytný přívěs a před ním
na šterkové ploše zaparkovaný pickup a dvě auta. Na prádelní šňůře vi-
selo několik vybledlých kalhotek a džínové sako a vedle nich tři vyku-
chaní králíci, z jednoho ještě kapala krev. Z komína přívěsu stoupaly
kotouče dýmu ze dřeva.

Tam, odkud přišla, za řídkým lesem a přes pole, už nebyl Strom vidět.
Nebyla však sama: střechu přístřešku pokryly mury jako pohyblivý pří-
krov mihotajících křídel.

Evie vykročila po náspu. Do chodidel ji bodaly uschlé větve a do paty
jí řízl kámen. Nezpomalila. Všechno se jí hojilo rychle. U prádelní šňůry
se zastavila a zaposlouchala se. Slyšela mužský smích, hrající televizi
a v kousku země kolem sebe deset tisíc červů zúrodnujících půdu.

Králík, který stále krvácel, k ní stočil zakalené oči. Zeptala se ho, o co
tu jde.

„Tři muži, jedna žena,“ řekl králík. Z rozedraných černých pysků mu
vzlétla jediná moucha, zabzučela kolem a zamířila do dutiny schlíplého
ucha. Evie slyšela, jak tam moucha sviští. Mouše to nevyčítala – ta dělala
to, co mouchy dělat mají –, ale bylo jí líto králíka, který si tak mizerný
osud nezasloužil. Evie sice milovala všechna zvířata, ale zvláště měla ráda
ta menší, co lezou po loukách a skáčou v polomech, ta cupitavá a s křeh-
kými křídly.

Přiložila dlaň k zátylku umírajícího králíka a jemně pozvedla jeho
tlamku s černými strupy k ústům. „Děkuji ti,“ zašeptala a utišila ho.

5 Jednou z výhod bydlení v tomto koutě Appalachie bylo, že jste si i ze dvou platů státních zaměstnanců mohli dovolit slušně velký dům. Norcrossovi bydleli v domě se třemi ložnicemi v nové zástavbě podobných domů. Byly pěkné, prostorné, aniž by byly bizarní, měly přiměřeně velké pozemky, aby se na nich dalo hrát na honěnou, a výhled na hustě zalesněné kopce, pokud zrovna nebylo opadané listí. Na té čtvrti bylo trochu depresivní to, že i po snížení cen zůstávala půlka docela atraktivních domů prázdná. Ukázkový dům na vršku kopce byl výjimkou, ten udržovali v čistotě, nablýskaný a zařízený. Lila říkala, že je jen otázkou času, kdy se dovnitř vloupá nějaký feťák a zařídí si tam varnu. Clint jí odpovídal, aby si nedělala starosti, že zná šerifku. Dokonce s ní bydlí.

(„Ona je na staré chlapy?“ odpovídala Lila, zamávala řasami a přimáčkla se mu k boku.)

V patře domu Norcrossových se nacházela ložnice rodičů, Jaredův pokoj a třetí ložnice, kterou oba dospělí v rodině používali jako domácí kancelář. Kuchyň v přízemí byla prostorná a otevřená, oddělená od obývacího pokoje jídelním pultem. Na pravé straně obývacího pokoje, za zavřenými francouzskými dveřmi, byla málo využívaná jídelna.

Clint pil u pultu kávu a četl na iPadu *New York Times*. Zemětřesení v Severní Koreji mělo bezpočet obětí. Severokorejská vláda tvrdila, že škody jsou malé díky „skvělé architektuře“, ale existovalo video z mobilu se spoustou zaprášených mrtvol a troskek. V Adenském zálivu hořela ropná plošina, příčinou byla pravděpodobně sabotáž, ale nikdo se nepřihlásil k odpovědnosti. Všechny země v té oblasti předvedly diplomatickou verzi party kluků, kteří při baseballu rozbijí okno a bez ohlednutí utečou domů. V poušti v Novém Mexiku byla FBI už čtyřicet čtyři dní na mrtvém bodě při vyjednávání s domobranou, kterou si zřídil bratr Zářivý list (rozený Scott David Winstead ml.). Tato spokojená parta odmítala platit daně, uznávat legálnost ústavy a vydat hromadu automatických zbraní. Když se lidé dozvěděli, že Clint je psychiatr, často po něm žádali, aby diagnostikoval duševní choroby politiků, celebrit a jiných notáblů. Obvykle se zdráhal, ale v tomto případě mu nevadilo udělat diagnózu na dálku: bratr Zářivý list trpěl nějakým druhem disociativní poruchy.

Dole na titulní stránce byla fotka mladé ženy s tvářící bez výrazu, která stála před jakousi apalačskou chatrčí s miminem v náručí. „Rakovina v uhelném kraji.“ To Clintovi připomnělo únik chemikálií do zdejší řeky,

k němuž došlo před pěti lety. Museli tu kvůli tomu na týden zastavit přívod vody. Dnes už by mělo být všechno v pořádku, ale Clint a jeho rodina pro jistotu nadále pili jen lahvovanou vodu.

Na obličejích ho hrálo slunce. Vyhlédl ven, kde vzadu na zahradě, za plošinou u bazénu, stály dva velké srostlé jilmy. Při pohledu na ně si vzpomněl na bratry, sestry, manžele a manželky – byl si jistý, že jejich kořeny jsou pod zemí nadosmrti propletené. V dálce se tyčily tmavě zelené hory. Mraky vypadaly, že se rozpouštějí na pánvi světle modrého nebe. Ptáci poletovali a zpívali. Nebyla to zatracená škoda, že se tak dobrá země přenechala lidem? To byla další věc, kterou mu řekl jeden starý vtipálek.

Clint rád věřil, že v jeho případě to škoda není. Nikdy nečekal, že mu bude patřit takovýto výhled. Uvažoval o tom, jak moc bude muset zcházet a ovadnout, než mu bude dávat smysl, že někteří lidé mají štěstí, a na jiné se lepší směla.

„Ahoj, tati. Co nového ve světě? Děje se něco dobrého?“

Clint se otočil od okna a uviděl, že do kuchyně vešel Jared, který si cestou zapínal batoh.

„Vydrž...“ Prošel několik elektronických stránek. Nechtěl posílat svého syna do školy se zprávami o úniku ropy, domobraně nebo rakovině. Á, tady je něco. „Fyzikové mají teorii, že vesmír může být věčný.“

Jared se prohrabal skříňkou se svačinkami, našel tyčinku Nutribar a zastrčil si ji do kapsy. „A ty myslíš, že je to dobré? Můžeš vysvětlit, jak to míníš?“

Clint okamžik přemýšlel, než si uvědomil, že synovi pěkně naletěl. „Tak to se ti povedlo.“ Podíval se na Jareda a prostředníkem se poškrábal na víčku.

„Nemusíš se za to stydět, tati. Máš rodičovskou imunitu. Zůstane to mezi náma.“ Jared si nalil kávu. Pil ji černou jako kdysi Clint, když měl žaludek ještě mladý.

Kávovar stál u dřezu, odkud byl oknem výhled na terasu. Jared popíjel a užíval si výhled. „Páni. Myslíš, že tu můžeš mámu nechat samotnou s Antonem?“

„Běž už, prosím tě,“ řekl Clint. „Běž do školy a nauč se něco.“

Syn už mu vyrostl. „Pes!“ bylo první Jaredovo slovo a vyslovoval ho tak, aby se rýmovalo s *děs*. „Pes! Pes!“ Býval to příjemný chlapec, zvědavý a dobromyslný, a vyrostl z něj příjemný mladý muž, stále zvědavý a dobromyslný. Clint byl hrdý na to, že Jaredovi poskytli bezpečný, jistý

domov, který chlapci umožňoval stále víc stávat se sám sebou. Clint to tak neměl.

Pohrával si s myšlenkou, že dá klukovi kondomy, ale nechtěl o tom s Lilou mluvit a nechtěl nic uspěchat. Nechtělo se mu o tom vůbec přemýšlet. Jared tvrdil, že jsou s Mary jenom kamarádi, a sám tomu možná i věřil. Clint ale viděl, jak se syn na tu dívku dívá, a takovým pohledem se díváte na někoho, s kým se chcete skamarádit hodně, ale opravdu hodně.

„Pozdrav Malé ligy,“ řekl Jared a natáhl ruce. „Umíš ho ještě?“

Clint ho uměl: bouchnout pěstmi, vystřčit palce a zaháknout je, obrátit ruce, *hladce* přejet po dlaních a pak dvakrát tlesknout nad hlavou. I když to už byla dlouhá doba, šlo jim to perfektně a oba se zasmáli. Rozsvítilo jim to ráno.

Jared už byl pryč, když si Clint vzpomněl, že mu měl říct, aby vynesl smetí.

Další věc, která patří ke stáří: zapomínáte, co jste si chtěli zapamatovat, a vzpomínáte si na to, na co jste chtěli zapomenout. Mohl by být starým rozumbradou, který tohle řekl. Mohl by si to nechat vyšít na polštář.

6 Jeanette Sorleyová se chovala vzorně už šedesát dní, takže jí udělili právo pobývat ve společenské místnosti, třikrát týdně mezi osmou a devátou ráno. Ve skutečnosti to znamenalo od osmi do za pět minut devět, protože v devět jí začínala šestihodinová směna v tesařské dílně. Stráví ji tím, že bude skrz tenkou bavlněnou roušku vdechovat výpary z nátěrů a otáčet nohy židlí. Vydělávala si tím tři dolary za hodinu. Peníze šly na účet a dostane je vyplacené šekem, až se dostane ven (vězenkyně říkaly svým pracovním účtům Parkování zdarma, jako v monopolech). Židle se prodávaly ve vězeňském obchodě na druhé straně silnice č. 17. Některé za šedesát dolarů, většina za osmdesát, a věznice jich prodala spousty. Jeanette nevěděla, kam ty peníze jdou, a bylo jí to jedno. Co jí však jedno nebylo, bylo právo být ve společenské místnosti. Byla tam velká televize, deskové hry a časopisy. Byly tam taky automaty na sladkosti a nápoje, ale ty fungovaly jenom na čtvrtáky, a vězenkyně čtvrtáky neměly, čtvrtáky se považovaly za kontraband – Hlava 22! –, ale aspoň jste se mohli popást očima. (Navíc se společenská místnost

v určenou dobu v týdnu stávala návštěvnickou místností a zkušené návštěvy, jako Jeanettin syn Bobby, věděly, že mají přinést spousty čtvrtáků.)

Dnes ráno seděla vedle Angel Fitzroyové a dívala se na WTFR na kanále 7 na ranní zprávy z Wheelingu. Zprávy byly obvyklý guláš: střelba z jedoucího auta, požár transformátoru, žena zatčená za napadení jiné ženy při závodech monster trucků, prudění státní legislativy kvůli nové mužské věznici, kterou postavili na vršku odpadové haldy, načež se ukázalo, že má problémy se statikou. Pokud jde o události v zemi, pokračovalo obléhání bratra Zářivého listu. Na druhé straně zeměkoule se očekávaly tisíce mrtvých po zemětřesení v Severní Koreji a doktoři v Austrálii hlásili výskyt spavé nemoci, která zřejmě postihovala pouze ženy.

„To bude perníkem,“ poznamenala Angel Fitzroyová. Uždíbovala z tyčinky Twix, kterou našla ve výdejní přihrádce automatu. Šetřila si ji, aby vydržela.

„Co myslíš? Ty spíš ženské, tu holku na monster trucku, nebo toho chlápka, co vypadá jako z reality show?“

„Mohli by v něm jet všichni, ale já myslela tu holku z trucků. Jednou jsem na těch závodech byla a skoro všichni, kromě děcek, tam byli zkoksování nebo zhulení. Chceš kousek?“ Schovala zbytky twixu v mističce dlaně (pro případ, že by dozorkyně Lampleyová zrovna monitorovala některou kameru ve společenské místnosti) a nabídla Jeanette. „Není tak žluklá, jak někdy bejvaj.“

„Obejdu se bez ní,“ řekla Jeanette.

„Někdy vidím takový věci, že si přeju, abych byla mrtvá,“ pronesla Angel věčně. „Nebo si přeju, aby všichni ostatní byli mrtví. Podívej se na to.“ Ukázala na nový plakát mezi automatem na svačiny a nápojovým automatem. Byla na něm písečná duna s lidskými stopami, které vedly pryč, jakoby do nekonečna. Pod fotografií byl titulek: VÝZVA JE DOSTAT SE TAM.

„Ten chlap se tam dostal, ale kam šel? *Kde je to místo?*“ chtěla Angel vědět.

„V Iráku?“ nadhodila Jeanette. „Nejspíš je v nejbližší oáze.“

„Ne, umřel na úpal. Prostě leží někde, kam už nedohlédnem, oči mu lezou z důlků a kůži má černou jak tofát.“ Neusmívala se. Angel byla magor, a pořádný: velkorážní, těžkotonážní magor. Dostali ji za napadení, ale Jeanette tušila, že Angel by bodovala ve většině kriminálních kategorií. Obličej měla kostnatý a hranatý – vypadal tak tvrdý, že by

mohl rozbít dlažbu. Za svého pobytu v Doolingu strávila hodnou dobu v křídle C. V křídle C se dostanete ven jenom na dvě hodiny denně. Křídlo C bylo pro zlé holky.

„Podle mě člověk nezčerná, ani když umře na úpal v Iráku,“ namítla Jeanette. Nesouhlasit (třeba i žertem) s Angel mohla být chyba, protože měla „problémy se zvládnutím vzteku“, jak rád říkal doktor Norcross, ale dnes ráno měla Jeanette chuť žít nebezpečně.

„Chtěla jsem tím říct, že je to kravina,“ vysvětlila Angel. „Přežít dnešek, to je ta výzva, jak nejspíš dobře víš.“

„Kdo to tam podle tebe pověsil? Doktor Norcross?“

Angel si odfrkla. „Norcross není tak blbej. Ne, to byla ředitelka Coatesová. *Jaaanice*. Beruška dá hodně na motivování. Vidělas ten v její kanceláři?“

Jeanette ten plakát viděla – starý, ale ne dobrý. Bylo na něm kotě visící z větve stromu. Drž se, bejby, to teda jo. Většina koťat v tomhle baráku už z větve spadla. Některá ze svých stromů zmizela.

V televizních zprávách teď ukazovali policejní fotku uprchlého trestance. „Panejo,“ vyjekla Angel. „U něho teda neplatí, že černá je krásná, co?“

Jeanette to nekomentovala. Faktem bylo, že se jí pořád líbili chlapi se zlými očima. Pracovala na tom s doktorem Norcrossem, ale zatím se ještě nedokázala zbavit slabosti pro týpky, kteří se mohli každou chvíli rozhodnout, že vás vezmou přes holá záda drátěným karabáčem, zatímco se sprchujete.

„McDavidová je v jedné Norcrossově hlídané cele v křídle A,“ řekla Angel.

„Kdes to slyšela?“ Kitty McDavidová patřila k Jeanettiným oblíbenkyním – byla chytrá a kurážná. Povíдалo se, že Kitty to venku táhla s hodně drsnou bandou, ale nebyla v ní žádná skutečná zloba, kromě té namířené proti sobě. V minulosti se určitou dobu náruživě poškozovala, jizvy měla na prsou, bocích, nahoře na stehnech. A měla sklony občas upadat do deprese, i když se zdálo, že s tím jí pomáhají jakési léky, které jí Norcross dává.

„Když chceš všechny zprávy, musíš sem přijít brzo. Slyšela jsem to od ní.“ Angel ukázala na Mauru Dunbartonovou, postarší spolehlivou vězenkyni, která tu byla na doživotí. Maura právě pokládala časopisy ze svého vozíku na stolky a počínala si nesmírně pečlivě a přesně. Bílé vlasy jí trčely kolem hlavy jako průhledná korona. Nohy měla navlečené do tlustých zdravotních punčoch barvy cukrové vaty.

„Mauro!“ zavolala Jeanette – ale potichu. Křičet ve společenské místnosti bylo přísně zakázáno, s výjimkou dětí o návštěvních dnech a vězenkyň při společenských večerech, které se konaly jednou za měsíc. „Zajdi sem, kamarádko!“

Maura k nim pomalu tlačila vozík. „Mám *Seventeen*,“ řekla. „Máte některá zájem?“

„Nezajímalo mě to, ani když mi bylo sedmnáct,“ odpověděla Jeanette. „Co se stalo s Kitty?“

„Prořvala půlku noci,“ odpověděla Maura. „Divím se, žes ji neslyšela. Vyvlekli ji z cely, dali jí pigáro a strčili na áčko. Teď spí.“

„Řvala něco?“ zeptala se Angel. „Nebo prostě řvala?“

„Řvala, že přichází Černá královna,“ odpověděla Maura. „Prý tu dnes bude.“

„Aretha tu bude mít vystoupení?“ zeptala se Angel. „To je jediná černá královna, co znám.“

Maura si jí nevšímala. Upřeně hleděla na modroookou blondýnku na obálce časopisu. „Určitě ani jedna nechcete *Seventeen*? Jsou tam hezký večerní šaty.“

Angel řekla: „Takový šaty nenosím, pokud nemám svoji tiáru,“ a zasmála se.

„Už byl u Kitty doktor Norcross?“ zeptala se Jeanette.

„Ještě ne,“ odpověděla Maura. „Já jsem jedny večerní šaty měla. Opravdu hezký, modrý, nadýchaný. Manžel mi do nich žehličkou vypálil díru. Byla to nehoda. Snažil se mi pomáhat. Nikdo ho ale nenaučil, jak se žehlí. Většina chlapů se to nikdy nenaučí. A on už teď taky ne, to je jistý.“

Ani jedna neodpověděla. To, co Maura Dunbartonová udělala svému manželovi a dvěma dětem, bylo všeobecně známo. Stalo se to před třiceti lety, ale některé zločiny jsou nezapomenutelné.

7 Před třemi nebo čtyřmi lety – ale možná i pěti nebo šesti, po roce 2000 jí všechno nějak splývalo a hrozně to uteklo – na parkovišti za jedním Kmartem v Severní Karolíně řekl jakýsi muž Tiffany Jonesové, že si koleduje o trable. Poslední dekádu a půl měla sice v mlhách, ale tato chvíle jí utkvěla. Ve smetí kolem nákladní rampy Kmartu

křičeli a zobali racci. Mrholilo a kapky stékaly po čelním skle džípu, ve kterém seděla a který patřil chlapíkovi, co jí řekl, že ji čekají trable. Ten chlapík byl z ochranky v obchodě. Právě mu ho vykouřila.

Stalo se totiž, že ji nachytl, jak v drogerii krade deodorant. Vzájemně výhodná dohoda, ke které došli, byla naprosto přímočará a nepřekvapivá. Ona mu poskytla orální sex, on ji pustil. Byl to pořádně vykrmený sviňák. Byla to docela prácička, dostat se mu k pindourovi a při tom se nějak popasovat s jeho panděrem, stehny a volantem. Ale Tiffany už dělala spoustu věcí a tohle byla ve srovnání s nimi prkotina, která by se na ten dlouhý seznam ani nedostala, nebýt toho, co řekl.

„Muselo ti to dát zabrat, co?“ Po upoceně tváři se mu rozlil soucitný výraz, zatímco se vrtěl na sedadle a snažil se vytáhnout si křiklavě červené polyesterové tepláky, které byly nejspíš to jediné, co na svou prasečí velikost sehnal. „Víš přece, že si koleduješ o trable, když se ocitneš v takovýhle situaci, kde musíš spolupracovat s někým jako já.“

Tiffany až do této chvíle předpokládala, že násilníci – lidé jako její bratranec Truman – si určitě nepřipouštějí, jak žijí. Kdyby si to připustili, jak by v tom mohli pokračovat? Jak byste mohli někomu ubližovat nebo ho ponižovat, kdybyste si plně uvědomovali, co děláte? No, ukázalo se, že naprosto klidně – a chlapi jako to prase z ostrahy to dělali. Byl to pro ni skutečný šok, tohle prozření, které jí náhle osvětlilo mnohé z celého jejího posraného života. Tiffany si nebyla jistá, jestli to někdy překoná.

V kulatém svítidle zavěšeném nad pultem šustily tři nebo čtyři můry. Žárovka byla spálená. Nezáleželo na tom, v přívěsu byla spousta ranního světla. Můry se třepotaly a míhaly, jejich drobné stíny kmitaly. Jak se dostaly dovnitř? A mimochodem, jak se sem dostala ona? Na nějakou dobu, po drsném dospívání, se Tiffany podařilo vybudovat si život. V roce 2006 dělala servírku v bistru a dostávala slušné dýško. Měla dvoupokojový byt v Charlottesville a na balkoně pěstovala kapradí. Vedla si docela dobře na to, že nedodělala střední školu. O víkendech si ráda půjčovala velkou hnědku Moline, která měla milou povahu a hladce cválala, a jezdila na ní v Shennadoah. Ted' dřepěla v přívěsu ve Východním Sračkově v Appalachií a už si o trable neříkala, už je měla. Aspoň že ty trable byly zabažené ve vatě. Nebodaly tolik, jak byste od trablů čekali, což na tom možná bylo to nejhorší, protože jste byli v sobě tak hluboko zahrabaní, lapení až v úplně poslední řadě sebe sama, že jste nemohli ani...

Tiffany zaslechla ránu a najednou se ocitla na podlaze. Příšerně ji bolel bok, kterým narazila na hranu pultu.

Z výšky na ni civěl Truman, ze rtu mu visela cigareta.

„Země volá koksovou kurvu.“ Byl v kovbojských botách a boxerkách, jinak už na sobě nic neměl. Maso na trupu se mu lepilo na žebra jako plastová fólie. „Země volá koksovou kurvu,“ opakoval Truman a tleskl jí před obličejem, jako by byla neposlušný pes. „Copak neslyšíš? Někdo klepe na dveře.“

Truman byl takový kretén, že ta část Tiffany, která byla ještě naživu – ten kousek, jímž občas pocítila nutkání vykartáčovat si vlasy nebo zavolat Elaine z kliniky plánovaného rodičovství, která po ní chtěla, aby se zapsala na seznam pro detox na uzavřeném oddělení –, ho občas pozorovala s vědeckým zaujetím. Truman byl měřítkem kreténství. Tiffany se ptala sebe sama: „Je ten a ten větší kretén než Truman?“ Málokdo se s ním mohl rovnat – vlastně to byl zatím oficiálně jenom Donald Trump a kanibalové. Trumanův seznam darebáctví byl dlouhý. Jako malý kluk si strkal prst do zadku a pak ho vrážel menším dětem do nosu. Později ukradl matce šperky a památky a odnesl je do zastavárny. Na pervitin naučil Tiffany onoho odpoledne, kdy k ní zaskočil na návštěvu v tom pěkném bytě v Charlottesvillu. Jeho představa dobrého vtipu bylo dloubnout vás do nahého ramene zapálenou cigaretou, zatímco spíte. Truman byl násilník, ale nikdy za to neseděl. Někteří kreténi mají prostě kliku. Jeho obličej vzoroval nerovnoměrný porost nazrzlých vousů a oči s rozšířenými zornicemi byly obrovské, ale podle té vysunuté brady v něm pořád byl ten jízlivý, pohrdavý malý fracek.

„Koksová kurvo, prober se.“

„Co?“ vypravila ze sebe Tiffany.

„Řekl jsem ti, a bys otevřela dveře! Ježíšikriste!“ Truman se napřáhl k ráně pěstí a Tiffany si zakryla hlavu rukama. Zamžikala, oči se jí zalily slzami.

„Naser si,“ špitla nepřesvědčivě. Doufala, že to doktor Flickinger neslyšel. Byl v koupelně. Tiffany měla doktora ráda. Byl to frajer. Říkal jí madam a pokaždé na ni mrkl, aby věděla, že si nedělá legraci.

„Seš bezzubá hluchá koksová kurva,“ oznámil jí Truman, přičemž přehlédl fakt, že sám by potřeboval kosmetickou dentální operaci.

Z ložnice v přívěsu vyšel Trumanův kamarád, posadil se ke skládacímu stolku a řekl: „Koksová kurva volá domů.“ Zahihňal se svému vtipu

a zakmítal lokty. Tiffany si nemohla vzpomenout, jak se jmenuje, ale doufala, že jeho matka je pyšná na syna, který má na ohryzku vytetované lejno ze *South Parku*.

Někdo klepal na dveře. Tiffany si toho tentokrát všimla, bylo to pevné, dvojité zaklepání.

„Kašli na to! Přece bych tě neobtěžoval, Tiff. Klidně zůstaň sedět na tom svém pitomým zadku.“ Truman trhnutím otevřel dveře.

Za nimi stála žena v Trumanově kostkované košili, pod níž byly vidět dlouhé nohy olivového odstínu.

„Co je?“ zeptal se Truman. „Co chcete?“

Hlas, který mu odpověděl, zněl slabě. „Zdravím vás, pane.“

Trumanův kamarád křikl ze svého místa u stolku: „Jste Avon Lady, nebo co?“

„Poslouchejte, zlato,“ řekl jí Truman. „Klidně pojdte dál – ale tu košili budu určitě chtít vrátit.“

To Trumanova kamaráda rozesmálo. „To je skvělý! Máš snad narozeniny nebo co, Tru?“

Tiffany zaslechla z koupelny spláchnutí toalety. Doktor Flickinger dokončil, co měl rozděláno.

Žena u dveří prudce zvedla ruku a chytila Trumana pod krkem. Ten trochu zasípal a cigareta mu vyletěla z úst. Hmátl po ruce návštěvnice a zaryl jí prsty do zápěstí. Tiffany viděla, jak kůže na ženině ruce pod tím tlakem zbělela, ale ona ho nepustila.

Trumanovi vyskočily na lících kostech červené skvrny. Zpod nehtů, které se zařezávaly ženě do zápěstí, vytryskla krev. Žena stále nepovoľovala. Sípání se ztenčilo v pískání. Trumanova volná ruka našla rukojeť loveckého nože, který měl zastrčený za opaskem, a vytáhla ho.

Žena vkročila do místnosti a druhou rukou zachytila předloktí Trumanovy ruky s nožem uprostřed rozmachu. Odtlačila ho dozadu a přirazila k protější stěně přívěsu. Stalo se to tak rychle, že Tiffany vůbec nepostřehla tvář cizinky, jen oponu zčuchaných vlasů dlouhých po ramena a tak tmavých, až se zdálo, že házejí zelené odlesky.

„Brzdi, brzdi, brzdi,“ vyjekl Trumanův kamarád, šátral za rolí papírových utěrek po pistoli a vstával ze židle.

Červené skvrny na Trumanových tvářích se rozšířily do fialových mračen. Vydával zvuky jako kecky vrzající na dřevěné podlaze a jeho škleb se rozpouštěl do výrazu smutného klauna. Koulel očima. Tiffany viděla

na napjaté kůži vlevo od hrudní kosti známky tepu jeho srdce. Ta žena měla úžasnou sílu.

„Brzdi,“ opakoval Trumanův kamarád, když žena vrazila hlavou Trumanovi do obličeje. Zlomila mu nos, jako když křupne malá petarda.

Na stropě se objevil cákanec krve, několik kapek se rozprsklo na kulatém svítidle. Můry se vyplašily, narážely zevnitř na sklo a znělo to, jako když ve sklenici chřestí ledová kostka.

Když Tiffany sklouzla pohledem dolů, uviděla, že žena švihla Trumanovým tělem o stůl. Trumanův přítel vstal a namířil pistoli. Přívěsem otráslo zadunění jako úder kamenné bowlingové koule. Na Trumanově čele se objevil zubatý kousek puzzle. Přes oko mu přepadl potrhaný kapesník, vlastně kůže s kusem obočí, která se utrhla a visela dolů. Trumanova ochablá ústa zaplavila krev a stékala mu po bradě. Cár kůže s obočím mu pleskl o tvář. Tiffany to připomnělo, jak houbové mopy v myčce aut utírají čelní sklo.

Druhá rána vyrvala Trumanovi díru v rameni, Tiffany se na tvář snesla jemná sprška krve, a ta žena mrštila Trumanovu mrtvolu na jeho kamaráda. Stůl se pod tíhou tří těl zhroutil. Tiffany neslyšela vlastní jakot.

Čas poskočil.

Tiffany zjistila, že je v rohu skříně, těsně zabalená do pláštěnky. Přívěs se ve svých základech houpal pod sérií tlumených, rytmických ran. Tiffany se vybavily letité vzpomínky na bistro v Charlottesvillu, kde kuchař v kuchyni naklepával paličkou telecí. Tyhle rány byly podobné, jenže mnohem, mnohem dunivější. Ozývalo se praskání trhaného kovu a plastu, potom rány ustaly. Přívěs znehybněl.

Dveře skříně se otráslly pod zaklepáním.

„Není ti něco?“ Byla to ta žena.

„Běž pryč!“ zakvílela Tiffany.

„Ten v koupelně vypadl oknem. Myslím, že si s ním nemusíš dělat starosti.“

„Cos mu udělala?“ vzlykala Tiffany. Měla na sobě Trumanovu krev a nechtěla umřít.

Žena hned neodpověděla. Ani nemusela. Tiffany viděla, co udělala, nebo viděla dost. A slyšela dost.

„Měla bys teď odpočívat,“ poradila jí ta žena. „Prostě odpočívat.“

Tiffany, ještě ohlušená střelbou, měla za několik vteřin dojem, že slyší cvaknout venkovní dveře.